

Славейче

КАКВО МОГАТЪ МАЛКИТЪ

БЪЛГАРЧЕ

МАЛКОТО ОВЧАРЧЕ

Азъ съмъ българче засмѣно
със калпаче накривено,
със царвулки на краката
и със радостъ въвъ душата.

За България милѣя
и за нея пѣсни пѣя.
Нека бѣде тя велика,
нека бѣде тя честита!..

Вѣчно веселъ ще си бѣда
вѣчно веселъ ще си пѣя.
И на слънце ще се грѣя
сто години ще живѣя.

Авторъ: П. Б. отдѣление,
у-ще Йос. Ковачевъ, София

Съ торбичка презъ рамо,
съ тояжка въ рѣжа,
вече трѣгвамъ рано,
рано сутринята.

Съ мене трѣгва Шаро,
бодро стѣпва той.
Стадото ще пази
тоя другаръ мой.

Съ кавали си свиря
подъ малката елхича
гласътъ ще оглася
цѣлата горица.

Дим. Ст. Тилевъ
у-къ, с. Перущица

ОРАЧЪТЪ

Утро. Гората миреше на здра-
вещъ и иглика. Тревицѣтъ окъпа-
ни отъ росата дишатъ съ невиди-
ми гърдички свежия майски въз-
духъ. Ранобуднитѣ птички лудо
лодскачатъ отъ храстъ на храстъ
и весело чуруликаятъ своитѣ неиз-
мѣтѣ пѣснички.

Обутъ въ царвули, азъ карамъ
двата вола на паша. Сърдцето ми
весело тупти, подбудено отъ аро-
матичния въздухъ. Природата ме
омайва.

Невидима рѣжа ме издига и азъ
скакъшъ израстнахъ голѣмъ и си-
ленъ, като приказния Крали Мар-
ко. Вървя азъ радостенъ, а неда-
лечъ съзирамъ тъмния силуетъ
на орача. Колко рано, а той оре.
И земята трѣпне напоена отъ по-
роинитѣ пролѣтни дъждове. Тя те-
глича, а той живѣе въ нейната
въздишка.

Двата мършави вола изпъватъ
шини, пристѣпватъ бавно изъ рох-
ката прѣстъ и теглятъ дървеното
рало.

Орачътъ крачи бавно следъ ра-
лото и подѣва викове:
— Де-е-е, горе-е-е-е.

Стига, на края обрѣща воловетѣ
и съ наведена глава пакъ пристѣп-
ва и подсвирва. Край него като зе-
ленъ килимъ се простиратъ есенни-
тѣ посѣви.

Надежда като свѣтълъ лъчъ
грѣе предъ лицето му. Въ съзнани-
ето му, какви не мисли плуватъ. Той
вижда натежалитѣ класове да се
люшкатъ подъ острието на сѣрпа.

Той вижда хамбаритѣ да пра-
цятъ препълнени съ жито. Боста-
ния, кукурузитѣ, дозята и всичко,
всичко, изпѣква предъ него.

Той се радва. Надъ него слад-
копояна чучулига весело трепти
изъ оловния небесенъ ширъ, пѣе,
пѣе. Вървя азъ подбуденъ отъ пѣ-
сенята на сладкопояна чучулига, а
сърдцето ми потрепва предъ усми-
хнатото лице на орача.

Тотю Ивановъ Желевъ,
у-къ, с. Богомилово, Ст.-Загорско

ЗАДАЧИ РЕБУСИ ГАТАНКИ

1	2	3	4	Водор. и отвесно
1				1 Женско име
2				2 Житно растение
3				3 Мжж. дреха (мн.ч.)
4				4 Континентъ

1. Задава Троянка Петрова,
у-ка II кл., Плѣвненъ.

2. Име на градъ. Махне ли се
първата буква, става женско име;
безъ първата и последната — ра-
стение, а безъ последната — жи-
вотно.

Задава: Мих. Вучковъ, у-къ София

3. Име на римски императоръ.
Замѣни ли се първата буква съ
друга, ще се получи името на нашъ
заслужилъ книжовникъ.

Задава: Мими Ненова, у-чка,
Плѣвненъ.

4. Име на градъ въ Тракия. Мах-

не ли се първата сричка, става
уредъ. Име на градъ въ Турция,
става нѣщо много желано въ тоя
градъ.

Задава: Ангелчо Поповъ, у-къ
Враца.

5. Всрѣдъ полето джѣбъ съ петъ
голѣми клони. На всѣки клонъ
други шестъ по-малки клони. На
тия клони още по шестъ клончета.
На всѣки клонъ по десетъ листа и
по 10 орѣха. Колко орѣха е имало.

Задава: Ангелъ Маневъ, у-къ,
Пловдивъ.

6. Който го прави не му е нуж-
денъ, а комуто го правятъ, не го
вижда.

7. Подъ висока пещера, бѣли
овце пасатъ.

8. Дрипала селянка, съ хиляди
рубини на обичитѣ.

Задава: Вили Маркова, у-чка,
Ломъ.

Птицата звѣнаръ живѣе въ
Южна Америка. Тя е голѣма
колкото нашия гълѣбъ. Гла-
сътъ ѝ прилича на звѣнтение
и се чува на далечина чакъ до
петъ километра.

Най-високата пощенска
станция се намира въ Тибетъ,
въ мѣстността Фари, по се-
вернитѣ склонове на Хималай-
ската планина, на височина
5000 метра.

Въ Магокъ, близо до голѣ-
мата китайска рѣка Правади,
въ Азия, се намира най-бога-
тата рудница за скъпоценни

камъни въ свѣта. Тя не заема
по пространство повече отъ
единъ кв. километъръ. Въ нея
се намиратъ най-много черве-
ни рубини.

Соята, която се сажда и у
насъ произхожда отъ Манд-
журия. Отъ соята се добива
по фабриченъ начинъ: млѣко,
хлѣбъ, сирене, масло, глице-
ринъ, бои, сапунъ, линелеумъ,
билярдни топки и др. подоб-
ни предмети, платове, а слу-
жи за храна и въ естествено
състояние. Вари се като фа-
сулъ.

НОВИНИ

Последниятъ брой на ве-
стника ще излѣзе въ първитѣ
дни на м. юний и веднага ще
се разпрати на всички абона-
ти и настоятели.

Книгата „Джгоцвѣтно зна-
ме“, читанка за малкитѣ коо-
ператори, подъ редакцията на
Здравко Митовски и Георги
Крѣнзовъ, съдържа около 120
четива отъ най-добритѣ наши
писатели и поети, подредени
въ седемъ отдѣла. Цена 35 ле-
ва. Подвързана 50 лева. Або-
натитѣ на вестника могатъ да
си я доставятъ срещу 35 лева
подвързана направо отъ ре-
дакцията на сп. „Българска ми-
сьль“, София — Чумерна, 29,
като изпратятъ сумата въ чи-
сти пощенски или гербови
марки.

Настоятелитѣ, които още не
сѣ издѣлжили, нека бѣ-
ждатъ така добри и да изпра-
тятъ веднага дължимитѣ суми.
Само така ще докажатъ, че
ценятъ нашето дѣло и желя-
ятъ да ни бѣждатъ полезни въ
трудната работа, съ която сме
се нагърбили въ тия тежки
времена.

ШЕГИ И СМѢШКИ

— Твоего гърло, Иванчо, ни-
какъ не ми харесва.

— Съжелявамъ много, го-
сподинъ докторе, но нѣмамъ
друго освенъ него.

— Какво прави баща ти?

— Боледува.

— Азъ те питамъ съ какво
се занимава?

— Кашли.

— А когато е здравъ, какво
работи?

— Тогава не кашли.

— Е, добре, искамъ да зная
каково прави баща ти, когато
не е боленъ и не кашли.

— Тогава е здравъ.

— Колко букви има въ на-
шата азбука?

— Шестъ.

— Какъ така шестъ? Я ми
кажи буквитѣ!

— А, з, б, у, к, а.

— Твоего малко сестриче го-
вори ли вече?

— Нѣма нужда, защото
щомъ заплаче всичко ѝ даватъ.

Малкиятъ Иванчо вижда за
първъ пътъ единъ ежъ, който
се движи изъ градината имъ.

— Мамо, — вика той, — тво-
ятъ кактусъ почна да ходи.

— Какъ се нарича оная зе-
мя, която се управлява отъ
царъ?

— Царство.

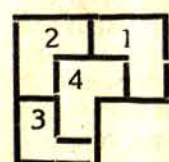
— Ами отъ халифъ?

— Нарича се... Калифорния.

— Ако имашъ петъ лева и
за два отъ тѣхъ си купишъ
боза, колко ще ти останатъ?

— Нищо нѣма да ми остане,
защото ще си купя и халва.

РЕШЕНИЕ НА ЗАДАЧИТЪ ОТЪ БРОЙ 8.

1. Така е подѣлена
нивата

2. Поговорка. И безъ пѣтли съм-
ва.

3. Кравитѣ не могатъ да бѣждатъ
мѣжжи.

4. Майката е имала всичко 7
леца, защото всички 6 сестри сѣ
имали едно братче.

Решили вѣрно всички задачи
Марита Бегова, Горна-Джумая;
Иванъ Краевъ, София и Ем. Ве-
невъ — Плѣвненъ.

Печатница „Стопанско развитие“ —
София, ул. „Веслецъ“ № 5 — 1942/672

БЪЛИЯТЪ КАШАЛОТЪ

14. По следитѣ на бѣлия каш-
алотъ.

Най-топлиятъ климатъ по-
раждатъ най-жестокитѣ бури.
Когато корабътъ наближи ек-
ватора, слънцето блѣстѣше
най-свѣтло. Но тази свѣтлина
и тази топлина не предвеща-
ваха нищо добро. Надвечеръ
изведнажъ избухна оная опа-
сна морска буря, наречена тай-
фунъ, отъ която рѣдко може
да се спаси корабъ. Цѣла нощъ
корабътъ бѣ жестоко люш-
канъ отъ бѣснитѣ морски во-
ди. Свѣткавици прорѣзваха
тъмното небе и правѣха още
по-зловеща картината на та-
зи ужасна нощъ.

На заранята корабътъ се
носѣше като отмалѣла птица
върху водитѣ на затихващото
море. „Пикуодъ“ премина още
една опасностъ. Презъ тая
страшна нощъ, когато всички
бѣха скрили глави, за да не
виждатъ свѣткавицитѣ и бѣс-
нитѣ води, капитанъ Ахабъ не
мръдна отъ капитанското мо-
стче. Очитъ му бѣха отправе-
ни къмъ една точка. Той тър-
сѣше бѣлата свѣтлина, която
се излъчваше отъ Моби
Дикъ.

Когато се случеше да срещ-
немъ нѣкой китоловски ко-
рабъ, натоваренъ съ богатъ
ловъ, Ахабъ питаше само ед-
но:

— Срещнахте ли бѣлия каш-
алотъ?

И сега, когато къмъ насъ
наближаваше голѣмиятъ ко-
рабъ „Рахилъ“, очитъ на А-
хабъ бѣха устремени въ него,
като въ вестоносецъ, пратенъ
отъ Бога да му донесе най-
радостната вестъ.

Преди капитанътъ на чуж-
дия корабъ да ни зададе своя
въпросъ презъ високоговори-
теля си, чу се гласътъ на
Ахабъ:

— Виждали ли сте бѣлия каш-
алотъ?

— Да, вчера — бѣ отгово-
рътъ. — Но вие виждали ли
сте една загубена лодка?

Задъханъ отъ радостъ, Ахабъ
отговори, че не е виждалъ ни-
каква лодка. И той бѣше го-
товъ да отърчи и скочи въ
чуждия корабъ, за да разпита
за бѣлия кашалотъ, когато че-
тирима мѣже спустнаха лодка
отъ кораба „Рахилъ“ и се от-
правиха къмъ нашия корабъ.
Щомъ тѣ пристигнаха и се ка-
чиха на нашия корабъ, на ка-
питанското мостче веднага се
озова чужденецътъ, когото
Ахабъ позна, но не поздрави.

— Кѣде го видѣхте? Убихте
ли го? — бѣха въпроситѣ съ
които Ахабъ посрещна капита-
на на „Рахилъ“.

Капитанътъ на „Рахилъ“ съ-
обща, че предния денъ сѣ во-
дили борба съ цѣло стадо каш-
алоти. Тази борба ги отдале-
чила на петъ мили отъ кораба,
когато изведнажъ забелязали
бѣлото чело на Моби Дикъ.
Тогава спустнали бързо чет-
въртата, запасната лодка. Тая
бърза лодка успѣла да рани
опасното животно, но въ това
време станало нѣщо неочаква-
но. Животното въ своя бѣгъ
успѣло да обърне лодката, коя-
то изчезнала въ разпѣненитѣ
морски води. Всички се обез-
покоили за участъта на своитѣ
другари. Тръгнали да ги тър-
сятъ съ останалитѣ три лодки.
Но всичко било напраздно.
Нощта настѣпила, безъ да ги
намѣрятъ. Прибрали се въ ко-
раба, запалили голѣмъ огънь,
да имъ служи като фаръ, но
отъ изчезналата лодка нѣма-
ло нито следа.

Като завърши разказа си, ка-
питанътъ на „Рахилъ“ помоли
Ахабъ да му помогне въ на-
мирането на изчезналитѣ, като

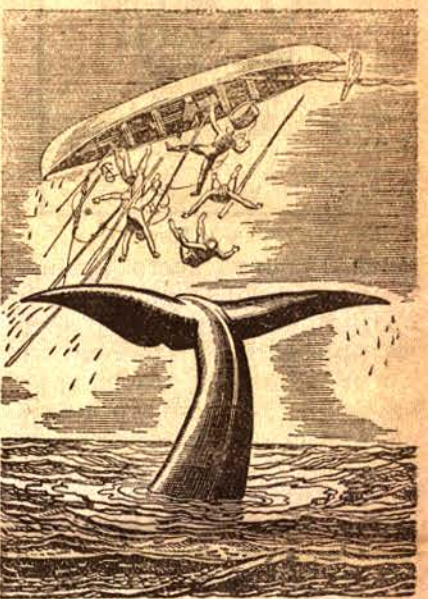
му обещаваха голѣмо възна-
граждение за това.

— Навѣрно нѣкой отъ из-
чезналитѣ му е задигналъ злат-
ния часовникъ! — промърмори
Стѣбъ на Фласкъ. Де се е чу-
ло и видѣло капитанъ да тър-
си изчезналитѣ си моряци. Се-
га, въ разгара на лова, два ко-
раба да трѣгнатъ да търсятъ
една изчезнала лодка!

— Синътъ ми, моятъ собст-
венъ синъ се намира между из-
чезналитѣ, — извика чужди-
ятъ капитанъ на Ахабъ. — Въ
името на Бога, заклевамъ Ви,
помогнете ми да намѣря своя
синъ.

— Синътъ му! — възкликна
Стѣбъ. — Виджъ, това е друго!
Трѣбва да му помогнемъ да
намѣри детето си!

— Той се е удавилъ заедно
съ другитѣ, — промърмори най-
стариятъ отъ нашитѣ моряци.
Тая нощъ азъ чухъ ясно тѣх-
нитѣ гласове.

Чужденецътъ продължаваше
да се моли, но Ахабъ стоеше
твърдъ като наковалня. Най-
после той отговори.

— Капитанъ Гардинеръ, ще
ме извините, но азъ нѣмамъ
време да търся вашия синъ.
Дори съ този разговоръ азъ
губя ценно време. До виждане,
отивамъ да гоня Моби
Дикъ! Богъ да ви благослови,
капитане, а на мене нека ми
прости, но азъ трѣбва да вър-
вя! — Сетне се обърна къмъ
Старбъкъ: — Господинъ Стар-
бъкъ, погледнете часовника на
компаса! Следъ три минути
всички чужди хора трѣбва да
напуснатъ кораба! Ние про-
дължаваме пѣтя си!

Чуждиятъ капитанъ си оти-
де като парализиранъ. Скоро
двата кораба се разминаха.
Дълго виждахме чуждиятъ ко-
рабъ да се зазира предъ всѣко
тъмно петно въ морето.

Тая нощъ капитанъ Ахабъ
сѣщо не мръдна отъ мѣстото
си на борда.

— Азъ искамъ да видя прѣвъ
бѣлия кашалотъ! — каза той.
— Искамъ азъ да спечеля за-
битата монета!

На заранята край нашия ко-
рабъ премина другъ китолов-
ски корабъ.

— Видѣхте ли бѣлия каша-
лотъ? — запита Ахабъ. —
Убихте ли го?

— Копието, което ще го
убие, още не е излѣзно! — от-
говори другиятъ.

Ахабъ грабна копието си,
размаха го въ въздуха и се
развика:

— Виджте! Въ тая рѣжа азъ
нося неговата смъртъ! Това ко-
пие ще бѣде потопено въ то-
плата му кръвъ.

— Тогава нека Богъ Ви па-
зи, старче! — Тая нощъ азъ
погребяхъ последния отъ петъ
тѣхъ смѣли юнака, които вче-
ра бѣха на кораба ми. Другитѣ
погинаха непогребани въ бор-
ба съ Моби Дикъ.

(Следва)